

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319201158
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319201158.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Andrea Dudášová v právnej veci žalobcu: Mesto Sered', IČO 306 169, so sídlom Námestie republiky 1176/10, Sered', proti žalovaným: 1. Q. B., narodený XX.X.XXXX, bytom C. E. XXX/XX, B., 2. Q. B., narodený XX.X.XXXX, bytom C. E. XXX/XX, B., o vypratanie bytu, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 26C/12/2019-48 zo dňa 19.11.2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 26C/12/2019-89 zo dňa 21.4.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie ruší a vec mu vráca na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. žalovaným 1. a 2. uložil povinnosť vypratať byt č. X pozostávajúci z jednej izby a príslušenstva, nachádzajúci sa v dome súp. č. XXX v katastrálnom území B., na ulici C. E., do 30 dní, výrokom II. žalobcovi priznal 100% náhrady trov konania.

2. Napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 126 ods. 1, § 710 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 224, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že žalobca je vlastníkom domu s.č. XXX, ktorý je postavený na parc. č. 2562/2 v k.ú. B., zapísaný Okresným úradom v Galante, katastrálnym odborom na LV č. XXX. Dňa 17.9.2018 uzatvoril žalobca so žalovanými Nájomnú zmluvu na byt č. 886/2018 na dobu určitú, a to od 1.10.2018 do 31.12.2018, na základe ktorej prenajal žalovaným byt č. X, ktorý pozostáva z jednej izby a príslušenstva, nachádzajúci sa v dome s.č. XXX v k.ú. B. na ulici C. E. v B.. Napriek tomu, že platnosť Nájomnej zmluvy na byt skončila dňa 31.12.2018, žalovaní byt č. X v dome s.č. XXX v k.ú. B. nevypratali a neodovzdali žalobcovi. Následne žalobca písomne vyzval žalovaných k vyprataniu a odovzdaniu bytu, žalovaní výzvu nerešpektovali a byt č. X v dome s.č. XXX v k.ú. B. na ulici C. E. nevypratali. Žalovaní 1. a 2. uviedli, že aj keď je pravdou, že v zmysle čl. VI Nájomnej zmluvy zo dňa 17.9.2018 sa nájom na byt uzavrel na dobu určitú od 1.10.2018 do 31.12.2018, zastávajú názor, že skutočnosť, že k 31.12.2018 má dôjsť k ukončeniu nájmu je v rozpore s dobrými mravmi. Ako vyplýva zo samotnej nájomnej zmluvy na byt, nájomcom predmetného bytu je žalovaný 2. spolu so synom Q. B., nar. XX.X.XXXX, ktorý je však ťažko zdravotne postihnutý, čo bolo tiež jedným z dôvodov, prečo bola uzavretá nájomná zmluva na byt. Je v rozpore s dobrými mravmi, keď žalobca odmieta predĺžiť nájomnú zmluvu napriek tomu, že byt obývajú už od roku 2008 a nájomná zmluva bola už niekoľkokrát predĺžená. Navyše rozpor s dobrými mravmi predstavuje aj skutočnosť, že žalovaní požiadali o vystaňovanie sa z bytu práve v čase, kedy nemajú kam ísť a nepredstaviteľné je to najmä pre zdravotne postihnutého syna. P. K. oznámila, že dôvodom, prečo nechcú predĺžiť nájomnú zmluvu, má byť skutočnosť, že užívajú byt v rozpore so zmluvou tak, že v byte majú bývať aj ďalšie osoby. Uvedené sa však vôbec

nezakladá na pravde. Dôvodom, prečo zrejme nadobudli dojem, že v byte bývajú aj ďalšie osoby je, že jedného dňa žalovaný 2. požiadal neter S. B., aby prišla navariť, nakoľko potrebujú v domácnosti pomôcť. Medzičasom za neterou prišiel aj jej priateľ V. R.. Stalo sa, že na mieste bola prítomná polícia (tzv. kukláči), ktorá ich do bytu už nechcela pustiť, pričom táto policajná akcia bola v celom bytovom dome, z dôvodu, že bolo podozrenie, že v bytovom komplexe niekto predáva drogy. Navyše za účelom kontroly prišli niekoľkokrát aj zamestnanci Mestského úradu Sereď z bytovej komisie a žiadne pochybenie z ich strany nebolo zistené, t. j. nezistili, že by byt obývali aj iné osoby, a nezistili ani žiadne iné pochybenia súvisiace s užívaním bytu.

4. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že medzi stranami nebolo sporným, že predmetný nájomný vzťah medzi stranami vznikol na základe uzatvorenia Nájomnej zmluvy na byt č. 866/2018, ktorú uzatvoril žalobca ako prenajímateľ so žalovanými 1., 2. ako nájomcami. V čl. VI bod 1. Zmluvy je obsiahnutá dohoda strán sporu o trvaní zmluvy a nájmu od 1.10.2018 do 31.12.2018, z ktorého ustanovenia je zrejmé, že zmluva bola uzatvorená na čas určitý, po uplynutí ktorého času s poukazom na ust. § 710 ods. 2 Občianskeho zákonníka nájom bytu zanikol s vylúčením aplikácie ust. § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobcovi poskytol právnu ochranu podľa ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Na uvedenej skutočnosti pritom nezmenil nič ani žalovanými navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov o tom, že byt neužívajú žiadne tretie osoby, na základe čoho súd predmetný návrh na vykonanie dokazovania ako nehospodárny zamietol. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v predmetnom konaní nedisponuje právomocou nariadiť žalobcovi povinnosť žiadanú žalovanými uzatvoriť so žalovanými ďalšiu nájomnú zmluvu na byt.

5. Proti rozsudku v spojení s opravným uznesením podali odvolania žalovaní z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e), f), d), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaniach uviedli, že sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Žalobca od roku 2008 prenajímal žalovaným predmetný byt ako sociálny nájomný byt a hlavným dôvodom pridelenia bytu do nájmu žalovaných bola skutočnosť, že sa žalovaný 2. sám a osobne stará o žalovaného 1.. Žalovaný 1. je v plnom rozsahu odkázaný na pomoc žalovaného 2. vzhľadom na jeho dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav, pričom tento zdravotný stav je toho času ešte zhoršený, nakoľko sa k nemu pridružilo ďalšie závažné ochorenie - onkologický nález, ktorý je špecifikovaný v prepúšťacej správe z Národného onkologického ústavu v Bratislave, Kliniky klinickej onkológie s podrobným popisom diagnózy a spôsobom liečby. Posledná nájomná zmluva č. 866/2018 na predmetný byt bola sporovými stranami uzavretá na dobu určitú, t. j. do 31.12.2018. Zo strany žalobcu nedošlo k predĺženiu nájmu titulom tejto nájomnej zmluvy z toho dôvodu, že žalobca disponoval nepravdivými informáciami, ktoré sa neskôr preukázali ako nepravdivé a ktoré boli pracovníkovi žalobcu (p. K.) listinnými dôkazmi preukázané ako nepravdivé. V čase výpovede z nájmu bytu v predmetnom byte býval žalovaný 1., 2.. Žalovanému 2. zomrela v roku 2016 manželka (V. B., rod. R.) a žalovaný 2. musel prevziať starostlivosť o svojho chorého syna - žalovaného 1.. Žalovaným chodila občas navariť jedlo neter žalovaného 2. - S. B. priamo do prenajatého bytu žalovaných. V čase, keď pripravovala jedlo pre žalovaných, ju prišiel navštíviť do tohto bytu jej známy V. R., ktorý sa v tomto byte zdržal iba jedenkrát po dobu 5 minút. O návšteve V. R. v tomto sociálnom byte nevedeli a nemohli ju žalovaní ani nijakým spôsobom ovplyvniť. Žalobca disponuje informáciami, že V. R. je závadová osoba a z jeho kratučkej a len jednej návštevy v byte žalovaných žalobca vyvodil nesprávny záver, že s ním žalovaní musia mať bližšie kontakty a teda sú nebezpečnými osobami aj žalovaní, a preto im žalobca nájomnú zmluvu nepredĺžil. Takýto postoj žalobcu je vysoko neprofesionálny a nehumánny aj s prihliadnutím na zdravotný stav žalovaného 1.. Žalovaný 2. celú svoju energiu a čas venuje starostlivosti o svojho syna - žalovaného 1. a nepripadá do úvahy, aby akýmkoľvek spôsobom vystavoval riziku seba a budúcnosť svojho syna. Nájomné za byt bolo platené riadne a včas a podmienky nájmu bytu uvedené v nájomnej zmluve žalovaní doposiaľ nikdy neporušili. Žalovaní navrhujú, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu zamietne.

6. K odvolaniu žalovaných proti rozsudku v spojení s opravným uznesením sa vyjadril žalobca. Vo vyjadreniach uviedol, že nájomná zmluva so žalovanými bola uzatvorená na dobu určitú do 31.12.2018 a na podanej žalobe o vypratanie bytu v celom rozsahu trvá.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie,

proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e), f), d), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom a odvolacími dôvodmi (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaných je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

9. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka konania) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou

proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

12. Z obsahu podania žalovaných doručenom súdu prvej inštancie dňa 2.5.2019 vyplýva, že žalovaní predostreli rozsiahle argumenty, na základe ktorých sa dožadovali v súdenom spore aplikácie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka poukazujúc najmä na zdravotný stav žalovaného 1., na sociálnu situáciu žalovaných, dôvody, pre ktoré žalobca odmieta predĺžiť nájomnú zmluvu, na plnenie ich povinností z nájomnej zmluvy atď., pričom uvedené argumenty vo väčšej miere zopakovali aj v odvolaní proti rozsudku v spojení s opravným uznesením. Súd prvej inštancie v odseku 3. odôvodnenia svojho rozhodnutia uvádza, že vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a žalovaných, výpisom z LV č. XXX, nájomnou zmluvou, výzvou na vypratanie, doručenkami, ostatnými listinnými dôkaznými prostriedkami, pričom na pojednávaní konanom dňa 19.11.2019 žalovaní uviedli, že zotrvávajú na písomnom vyjadrení. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí v rámci presvedčivého odôvodnenia venovať aj argumentom žalovaných uvedených v ich vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 2.5.2019, ktoré argumenty zopakovali žalovaní aj v odvolaniach. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore, keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na predmetné podanie žalovaných a neposkytol im žiadnu repliku na nimi predostreté otázky týkajúce sa žiadanej aplikácie ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal žalovaným možnosť konať pred súdom, nakoľko súd prvej inštancie porušil svoju povinnosť vyrovnáť sa s argumentmi strán.

13. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

14. Žiada sa dodať, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinštančného konania, pretože bolo nutné tento rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

15. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec prejednať, vysporiadať sa návrhmi oboch strán na doplnenie dokazovania uvedenými v odvolaniach a vo vyjadrení k odvolaniu, následne znova posúdiť žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

16. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

17. Senát odvolacieho súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).